

Efter at det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg ogsaa, hvad jeg før fæstnede mig ved, er gaaet ind paa den Godsejerbetragtning, at de „nydende“ i Samfundet er dem, der arbejder, og som maaske i deres Livs Aften intet har at leve af, er Venstre unægtelig kommet langt bort fra de Veje, de færdedes paa i svundne Tider. I en konservativ Avis fandt jeg forleden en Sætning, som maa kunne tiltale det ærede Medlem. Det var en Godsejer Scavenius, der i vedkommende konservative Avis skrev: „Tjenestemænd og andre, som tynger paa Statens og Kommunernes Budgetter, maa dog erindre, at det er os, som skal føde dem“. Ja, det er Betragtningen. Jo, det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg har gode Følgesvende i sine Betragtninger over, hvem der er „ydende“ og „nydende“ i Samfundet; han kan rolig stikke sin Arm ind under Armen paa Godsejer Scavenius, Klintholm, og glæde sig over, at de nu er naaet til fuld Forstaaelse om, hvem det er, der føder og klæder og opretholder Livet hos hele den Masse Mennesker, som er henvist til social Forsorg.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel forsikrede, at han og hans Parti selvfølgelig imødesaa Valget med Sindsro. Ja, det hører man i Regelen; naar man er allermost frygtsom, er det vist almindeligt — er der ikke noget om, at naar Krokodillen ynksomst græder, den allersnærest Folk opæder. (Afbrydelse: Deter det modsatte). Ja, det er det modsatte . . . ja! ja, men man kan somme Tider godt bruge det modsatte til at bevise det, man vil. Det ærede Medlem Hr. Pürschel er ikke Spor af bange for Valget, og derefter kom det ærede Medlem Hr. P. Munch og sagde: Nej, vi er virkelig heller ikke bange. Det er dog besynderligt. De værner og beskytter dette Ministerium, som har sagt, at hvis det bliver fældet, udskriver det Valg, og naar der viser sig en Mulighed for at hindre en ond Handling overfor Fattigfolk her i Landet ved, at man gaar til Valg, saa strækker de afværgende Hænderne ud og siger: Nej, lad os endelig ikke lave den Slags Ting. Det er en besynderlig Optræden.

Hvis der var stor Mulighed for et virkeligt erhvervspolitisk Arbejde, kunde jeg forstaa, at det konservative Parti sagde: lad os nu dog se an Dyrehavstiden med, hvor meget vi kan faa. Men har de Herrer ikke nylig set Erklæringen til Tekstilindustrien? Er det konservative Parti endnu naivt nok til at bilde sig ind, at der virkelig med denne Regerings Bistand kan komme noget alvorligt ud af Erhvervspolitikken til Gavn for Erhvervslivet? Ja, saa

er de Herrer mere naive, end de som Rigsdagsmænd har Lov til at være. (*Korsgaard*: Vi venter paa Socialdemokratiet). Ja, vent De ganske roligt; De kunde i hvert Fald passende vente at tale, indtil De faar Ordet.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel vilde saa ogsaa tale om Valutaordningen og sagde, at det, der gennemførtes, var — og det er rigtigt nok — ikke det, vi foreslog, ikke det, vi ønskede; det var noget, som intet Parti havde stillet i Udsigt overfor Vælgerne. Ja, det ærede Medlem maa nu undskylde, men her tager det ærede Medlem igen fejl. Mit Parti har udtrykkeligt sagt det til Vælgerne. Mit Partis Kongres i 1923 har sagt, at vi ønskede Kronen i Pari, og mit Partis Regering, der traadte frem her paa Rigsdagen i April 1924, sagde i den Tale, hvormed vi indledede vor Gerning, at Ministeriet vilde søge saadanne Foranstaltninger iværksat, som kan antages at bidrage til Stabilisering og gradvis Højnelse af den danske Valutas internationale Værdi. Ingen var altsaa i Virkeligheden i Tvivl om, hvad Socialdemokratiets og Regeringens Standpunkt var i Valutapolitikken, da vi begyndte vor Gerning; og paa den Basis fik vi Tilsagn om nødvendig Støtte. Hvorledes det udviklede sig, er alle bekendt, og det skal jeg derfor ikke fordybe mig i. Men det er urigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Pürschel paa staar, at vi ikke forud har sagt Vælgerne, hvad vi vilde, nemlig bringe Kronen i Pari. Det har vor Kongres sagt, og det har vi sagt i vor Programtale, og det naaede vi, selv om vi ikke naaede det ved de Midler og den Fremgangsmaade, som vi ansaa for bedre end den, som bragtes i Anvendelse.

Jeg er glad over, at det ærede Medlem Hr. P. Munch anerkendte, at man ikke helt kunde tage Appelretten fra en Regering, men saa er det altsaa kun en Skønssag, hvornaar man skal benytte den, og det ærede Medlem er altsaa naaet til det mærkelige Standpunkt, at han ikke skønner, at et saadant Angreb paa det, han kaldte den 30-aarige Linie i Sociallovningen, er tilstrækkeligt til at begrunde en Appel til Vælgerne. Jeg er forbavset, som jeg før har sagt, over, at det radikale Venstre kan være naaet dertil, at et Brud paa, hvad der er bygget op af social Lovgivning siden 1891, ikke skulde begrunde en Appel til Vælgerne, og at noget saadant skal gennemføres, uden at Vælgerne har haft den mindste Anelse om Karakteren af denne Lovgivning. Det forstaaer jeg ikke. Det er i den Grad i Strid med de